

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

YASUNARI KAWABATA

Lacul

roman

Brațul

•

Grabnic se va scutura

povestiri

Traducere din japoneză și note de
FLAVIUS FLOREA

HUMANITAS
fiction

Redactor
ELENA DORNESCU

Coperta
ANGELA ROTARU

YASUNARI KAWABATA
MIZUUMI © 1954, Hideko Kawabata
KATAUDE © 1964, Hideko Kawabata
CHIRINURU WO © 1933-1934, The Heirs of Yasunari Kawabata
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2012, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30 / 0372 189 509

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KAWABATA, YASUNARI

Lacul / Yasunari Kawabata; trad.: Flavius Florea. – București:
Humanitas Fiction, 2012
ISBN 978-973-689-454-1
I. Florea, Flavius (trad.)
821.521-32=135.1

LACUL
(*Mizuumi*)

Era către sfârșitul verii când Momoi Ginpei apăru în Karuizawa, deși ar trebui spus că aici începuseră să se arate deja primele semne ale toamnei. Cumpără mai întâi niște pantaloni de flanelă, schimbându-i pe cei vechi, îmbracă un pulover nou peste o cămașă tot nouă, dar, cum nopțile erau cețoase și reci, își cumpără și un trenchi bleumarin. Karuizawa era un loc grozav pentru a-ți completa garderoba. Își găsi și niște pantofi care să-i vină bine. De cei vechi se debarasă în magazin. Înfășură hainele pe care le purtase până atunci într-un *furoshiki*¹, dar cum să se debaraseze de ele? Dacă le-ar arunca într-una dintre vilele goale, probabil că nu le-ar descoperi nimeni până la vară. Ginpei coti pe o alee și încercă fereastra uneia dintre case, dar obloanele de lemn erau bătute în cuie. Să o deschidă cu forța îi era teamă. Ar fi fost ilegal.

De fapt Ginpei nu știa dacă era sau nu căutat ca infractor. Era posibil ca fapta sa să nu fi fost raportată de către victimă. Ginpei aruncă *furoshiki*-ul cu

1 Bucată pătrată de pânză, decorată cu imprimeuri, în care se împachetează bagajele sau cadourile.

lucrurile din el în lada de gunoi de la intrarea de serviciu. Se simți ușurat. Poate din cauza indolenței vilegiaturiștilor sau a neglijenței îngrijitorului vilei, lada nu fusese golită, și, când împinse pachetul, se auzi un foșnet de hârtii umede. Din cauza *furoshiki*-ului, capacul nu se mai închidea bine, dar lui Ginpei nu-i păsa de asta.

După vreo treizeci de pași însă întoarse capul. Avu viziunea unui nor de fluturi de noapte argintii rotindu-se prin ceață în preajma lăzii de gunoi. Ginpei se opri, pe punctul de a se duce înapoi, dar viziunea argintie dispăru aruncând o vagă lumină albăstruie pe zadele de deasupra capului său. La capătul șirului de zade se vedea o arcadă cu lumini ornamentale. Era o baie turcească.

Când intră în grădină, Ginpei își trecu o mână prin păr. Părea în regulă. Ginpei reușea mereu să-i uimească pe cei din jur cu îndemânarea cu care se tundeă folosind o lamă de ras.

O băieșiță căreia i se spunea Miss Toruko îl conduse într-o cameră de baie. După ce închise ușa de dinăuntru, își scoase jacheta albă. În partea de sus purta doar o pânză care îi acoperea sânii.

Băieșița începu să-i descheie nasturii de la haina de ploaie și Ginpei se trase din reflex înapoi, dar se lăsă în voia ei, iar în cele din urmă ea îngenunche în fața lui și-i scoase pânză și ciorapii.

Ginpei intră în baia parfumată. Din cauza culorii plăcilor de faianță, apa părea verde. Parfumul nu era de calitate, dar pentru el, care se tot mutase prin Shinnano ca să-și piardă urma dintr-un hotel ieftin în

altul, era de ajuns că mirosea a flori. Când ieși din baie, fata îl spală bine pe tot corpul. Lăsându-se pe vine în fața lui, îl curăță până și între degetele de la picioare. Ginpei privi în jos către creștetul ei. Avea părul tăiat puțin sub nivelul cefei și îi atârna drept, cum îl purtau odinioară femeile după ce și-l spălau.

— Să vă spăl și pe cap?

— Cum?! Mă poți spăla și pe cap?!

— Desigur, vă rog... Am să vi-l spăl...

Ginpei tresări la gândul că părul său, doar potrivit cu lama, nu fusese spălat de multă vreme și probabil mirosea urât, dar își sprijini coatele pe genunchi și își lăsă capul în față. Când, plin de spumă, creștetul său era frecat cu săpun, senzația de jenă îi dispăru:

— Vocea ta e chiar plăcută...

— Vocea mea?

— Da, vocea ta... Continuă să-mi răsune în urechi și după ce ai vorbit și așa vrea să nu se oprească. E ca și cum ceva delicat și elegant mi-ar pătrunde din adâncul urechilor până în străfundul creierului. Chiar și cel mai ticălos dintre indivizi s-ar împlânzi dacă ți-ar auzi-o...

— Ei... E doar o voce răsfățată...

— Nu e răsfățată. E nespus de plăcută. E plină de tristețe, plină de afecțiune, și de aceea luminoasă și frumoasă. Altceva decât vocea unei cântărețe. Ești cumva îndrăgostită?

— Nu. Ar fi bine dacă așa fi, dar...

— Stai o clipă! Când spui ceva, te rog nu mă freca așa tare pe cap... Nu te aud bine.

Băieșița se opri.

— Mă simt prea jenată ca să mai pot spune ceva, răspunse ea cu un aer încurcat.

— Sunt unele persoane cu o voce de înger. E suficient să le aud rostind două sau trei cuvinte chiar și la telefon, ca să le regret un timp reverberația.

Ginpei era în mod sincer mișcat aproape până la lacrimi. Vocea acestei fete îi inducea un sentiment de fericire pură și de eliberare caldă. O fi fost oare vocea femeii eterne, sau cea a mamei, plină de compasiune?

— De unde ești?

Fata nu răspunse.

— Din paradis?

— Nici vorbă. Din Niigata.

— Niigata... Chiar din oraș¹?

— Nu. Dintr-un oraș mai mic.

Vocea băieșitei devenise mai slabă și tremura ușor.

— Țara zăpezilor... d-aia arăți așa de bine.

— N-arăt bine.

— Ba arăți, dar vocea ta e cu totul aparte.

Terminând cu spălatul, băieșita turnă peste el mai multe ligheane de apă și, înfășurându-i capul într-un prosop mare, îl frecă bine. Îl și pieptănă.

Apoi, cu un prosop lung înfășurat în jurul coapselor, Ginpei fu introdus în baia de aburi. Fata deschise partea din față a unei cutii pătrate de lemn și-l împinse ușor înăuntru. Scândura de sus a cutiei era decupată și, odată gâtul potrivit în ea, fata coborî capacul, astupând restul deschiderii.

¹ Niigata este numele unei prefecturi (*Niigata-ken*) și, în același timp, numele capitalei ei, orașul Niigata.

— O ghilotină! exclamă Ginpei involuntar și făcu ochii mari de groază. Își roti capul prins în acel orificiu și privi în jur.

— Mulți dintre clienții noștri spun asta.

Dar fata nu remarcă teama lui Ginpei. Acesta privi către ușa de la intrare, apoi către fereastră.

— Să închid geamul? întrebă fata și se îndreptă într-acolo.

— Nu.

Pesemne din cauza aerului cald de la baia de aburi, fereastra era deschisă, iar lumina cădea pe frunzele verzi ale unui ulm de afară. Copacul era foarte mare și lumina nu pătrundea prea mult în frunziș. Ginpei avu impresia că dinspre coroana sa întunecată răzbăteau sunete de pian. Nu se închegau însă într-o melodie. Era sigur o halucinație auditivă.

— În fața ferestrei e o grădină?

— Da.

Profilată în cadrul ferestrei, peste frunzele verzi în lumina slabă a serii, fata cu pielea albă, pe jumătate dezbrăcată, apărea ca dintr-o lume incredibilă. Stătea cu tălpile goale pe dalele roz deschis. Picioarele îi străluceau de tinerețe, dar în adânciturile din spatele genunchilor se zăreau niște umbre.

Ginpei se gândea că n-ar rezista să fie lăsat singur acolo, gata-gata să fie strangulat în gaura din scândură. Așezat pe un fel de scaun, simțea căldura cuprinzându-l de jos. Își sprijini spinarea de scândura din spate, caldă și ea. De fapt, cutia era caldă pe trei laturi. Probabil se degajau și aburi.

— Câte minute trebuie să stau?

— Cât doriți dumneavoastră, dar cam vreo zece minute... Cei care sunt obișnuiți rămân înăuntru cam cincisprezece.

Privi către ceasul de masă pus pe dulăpiorul de haine de la intrare: nu trecuseră decât patru sau cinci minute. Fata stoarse de apă un prosop și i-l așeză pe frunte.

— Mda, asta cam urcă sângele la cap și te ia cu amețeală...

Își reveni suficient cât să-și dea seama că are o alură destul de caraghioasă cu capul apărându-i din cutie și având pe chip aerul acela serios, și își pipăi pieptul și coapsele bine încălzite. Corpul îi era lipicios, dar nu-și dădea seama dacă era vorba de transpirație sau de aburi. Ginpei închise ochii.

Neputând probabil să stea fără să facă nimic în timp ce clientul se afla în baie, fata aruncă pe jos apă ca să curețe zona de spălare. Pentru Ginpei sună ca un val care se lovește de o stâncă, pe care doi pescăruși cu aripile înălțate se loveau cioc în cioc. Îi reveni în amintire marea din vremea copilăriei sale.

— Câte minute s-au făcut?

— Vreo șapte.

Băieșita îi așeză din nou pe frunte un prosop umezit. La senzația imediată de răcoare plăcută, acesta își împinse reflex capul înainte, dar își reveni la realitate cu o exclamație:

— Au!

— Ați pățit ceva?

Închipuindu-și probabil că Ginpei amețise din cauza aerului cald, fata ridică prosopul căzut, i-l potrivi din nou pe frunte și i-l ținu cu mâna.

— Doriți să ieșiți?

— Nu, mă simt bine.

Ginpei fu stăpânit dintr-odată de o viziune în care o urmărea pe tânăra aceasta cu voce plăcută. Era pe o stradă cu tramvaie, undeva în Tōkyō. Îi rămaseră un timp în minte șirurile de gingko de la marginea trotuarului. Era tot transpirat. Dându-și seama că nu se putea mișca, fiind prins cu capul ca în jug, făcu o grimasă.

Băieșița se depărtă de Ginpei. Era, după toate probabilitățile, ușor neliniștită de reacțiile sale.

— Cam de câți ani par, așa cum arăt acum, doar cu capul afară? Întrebă Ginpei, dar fata nu prea știu ce să răspundă.

— Nu mă pricep la vârsta bărbaților.

Nu se uitase cu atenție la fața lui Ginpei. Iar el nu avea nici un motiv să-i spună că avea treizeci și patru de ani. Își zise că ea trebuie să aibă mai puțin de douăzeci. Judecând după umeri, după abdomen, după picioare, în mod sigur era virgină. Deși nu-și dăduse aproape deloc cu fard, un roz transparent îi colora obrajii.

— Acum aș vrea să ies.

Vocea lui Ginpei suna trist. Băieșița înlătură scândura din jurul gâtului său și, apucând de cele două capete ale prosopului înfășurat pe după ceafă, îi scoase capul cu multă grijă. Apoi îl șterse de transpirație pe tot corpul. Ginpei își legă un prosop mare în jurul șoldurilor. Fata așternu o pânză albă pe un fel de bancă lungă de lângă perete și îl puse să se întindă cu fața în jos. Se apucă să-i facă masaj, începând cu umerii.

Ginpei nu știuse până acum că masajul nu constă doar în frecționarea cu palmele, ci și într-o tapotare

rapidă. Nu erau decât niște mâini de fată tânără, dar continuau să lovească surprinzător de puternic, până când el începu să respire întretăiat. Și în minte îi reveni imaginea copilului său lovindu-i cu palmele rotunde fruntea și continuând să izbească și după ce își lăsase capul în jos. De când o fi fost viziunea asta? Acum însă mâinile copilașului loveau disperat din fundul mormântului în pereții de pământ care îl apăsau. Ziduri întunecate ca de închisoare se năpusteau asupra lui Ginpei din toate cele patru părți. Îl trecu o sudoare rece.

— Dai și cu vreo pudră? întrebă el.

— Da. Vă deranjează cumva?

— Nu, nu, răspunse Ginpei precipitat. Dar transpir din nou... Dacă ar exista cineva care să se simtă neplăcut auzindu-ți vocea, asta s-ar întâmpla în momentul în care ar da să comită ceva rău.

Fata se opri brusc.

— Pentru mine, când te aud, orice altceva dispare. E cam riscant să spun așa ceva, dar o voce nu poate fi prinsă sau urmărită, nu? E ca fluxul de neoprit al timpului sau ca viața. Ba nu, nu-i așa. Tu poți să-ți faci auzită vocea ta minunată oricând vrei. Însă, dacă te cufunzi în tăcere ca acum, nimeni, orice ar face, nu te poate obliga să vorbești. S-ar putea obține de la tine un strigăt de uimire sau de teamă, chiar un plâns, dar e la alegerea ta dacă să vorbești sau nu.

Băieșita, liberă să tacă, avansă cu masajul de la spate către coapse. Îi frecționează și bolta tălpiilor până la degetele picioarelor.

— Vreți să vă întoarceți în sus? spuse fata cu o voce slabă, abia perceptibilă.

Cuprins

Lacul	5
Brațul.....	149
Grabnic se va scutura.....	181